

elohim

*"I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden"
(1. Mosebog 1:1)*

Der bruges forskellige hebraiske ord for Gud i det Gamle Testamente. Et af dem er "Elohim", som er det ord, der anvendes i Bibelens første kapitel, hvor vi hører om universets skabelse. Elohim er nært beslægtet med nogle af de andre hebraiske ord for Gud som Eloah og El, der i forskellige former optræder i mange semitiske sprog (som er den sproggruppe, som også hebraisk tilhører). Ordet betyder nok noget i retning af "den mægtige". Det særlige ved Elohim er imidlertid, at det faktisk er en flertalsform på hebraisk. Samtidig bruges ordet ofte sammen med et udsagnsord i ental, som det er tilfældet her i Skabelsesberetningen, så det oversættes "Gud" og ikke "guder".

Hvorfor bruges der så en flertalsform om Gud? Et enkelt svar kunne være, at det simpelthen drejer sig om den såkaldte "majestætiske flertalsform", som man også bruger, når man tiltaler regenter i flertal. Det gør man i sætninger som: "Vil deres Majestæt venligst.....". Gud er kongen, Gud er Majestæten og det er derfor naturligt, at tiltale Ham i flertal.

En anden forklaring kunne være, at Gud på en mystisk måde både er én og samtidig viser sig som tre selvstændige personer: Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd; det er det, man normalt kalder treenigheden. Gud er én, mens Guds enhed udgøres en evig relation mellem tre selvstændige personer. Dette mysterium indfanges i Ordet Elohim, som både understreger Guds enhed og det sammensatte i enheden.

Det ekstraordinære er, at vi kan møde den Gud, som skabte hele universet. Vi kan møde ham som Gud Fader, vi kan møde Ham i Jesus Kristus, som blev menneske, døde og opstod igen, vi kan møde Ham som Gud Helligånd, som kommer til os og vil bo i os.

Elohim er ikke bare et ord; det udtrykker den største virkelighed, som findes, Guds virkelighed.

/Bent Bjerring-Nielsen